

Declaració del *Grup Germinal (en defensa del marxisme)*
16 de setembre del 2006

FORA TROPES ESPANYOLES DE LÍBAN!

NI UN EURO PER A RECOLZAR LA POLÍTICA IMPERIALISTA CONTRA LES MASSES D'ORIENT MITJÀ!

Ahir desembarcaven en les platges de Tir 560 mercenaris espanyols pertanyents a la Força Expedicionària d'Infanteria de Marina. El vaixell d'assalt *Galicia* i el de desembarcament *Pizarro* (escortats per la fragata *Almirante Juan de Borbón* i el voixell de suport logístic *Patiño*) els han traslladat des de la base naval de Rota de la que van salpar el passat dia 8. Els soldats de l'Armada espanyola es dirigiran a Taibé i, més tard, a Markhaiun per a complir el 'mandat' de l'ONU integrats en la FINUL (Força Interina de nacions Unides... que porta a Líban des de 1978). Vehícles d'Assalt Amfibi, Vehícles de

Combat Piranya III, Humeer, llançagranades, metralladores pesades, míssils contracarro Tow 2, canons de 25 mil·límetres més 7 helicòpters (que romanen a bord dels vaixells de guerra) són part de l'arsenal d'armes amb què compta aquesta força expedicionària espanyola destinada a sembrar la "pau". La previsió és que aquestes forces siguin reemplaçades, en la seua major part, d'ací a un mes per la Legió. L'exèrcit espanyol ha realitzat, amb això, el desembarcament armat més important des del desembarcament imperialista en la badia d'Alhucemas.

Unitat nacional dels partits 'democràtics' burgesos i obrer-burgesos (PP, PNB, CiU d'una banda i PSOE i IU-PCE per una altra) per a recolzar, de nou, les intervencions imperialistes de la burgesia espanyola

L'1 de setembre el Consell de ministres va aprovar portar al Parlament la sol·licitud de participació en la FINUL, fixant un límit de 1.100 militars en ella. Els 'experts' militars aconsellaven destinar un nombre més gran de mercenaris. El Congrés dels Diputats va aprovar la sol·licitud del Govern Zapatero, el 7 de setembre, amb 306 vots a favor i dos abstencions. És a dir, el PSOE, el PP, IU, CiU, ERC, BNG... tots els grups parlamentaris aprovaven la proposta del govern. El mateix dia en què el Govern acordava sol·licitar al Parlament l'enviament de la força expedicionària, l'ambaixada israeliana a Espanya feia públic un comunicat en el que declarava veure "amb satisfacció la decisió referent a l'enviament d'un important contingent militar espanyol en el marc de la FINUL [...] Israel considera que aquesta força internacional d'interposició per a la implementació de la resolució 1701 en tots els

seus paràgrafs, i en particular per al restabliment entre la Línia Blava i el riu Litani d'una zona lliure de tot personal armat, béns i armes, excepte els del Govern del Líban i de la FINUL". Llamazares, portaveu de IU, va comptar amb el suport de Francisco Frutos, secretari general del PCE, per a votar a favor de la nova incursió imperialista de la burgesia espanyola... a canvi de tornar a 'exigir' al govern un 'calendari' de retirada d'Afganistan. En el debat d'aprovació en el Congrés, el 7 de setembre, José Antonio Alonso va avançar que el cost de l'operació imperialista rondarà els 20 milions d'euros, que no seran comptabilitzats en el pressupost de Defensa sinó que eixiran de partides extraordinàries del pressupost. De nou el Congrés dels Diputats es convertia en el lloc de plasmació de la "unitat nacional" de cara a la projecció armada imperialista de la burgesia espanyola, encara que aquesta vegada la 'unitat nacional'

(espanyola, clar) comprenia tot el 'arc parlamentari'. El ministre de defensa, Alonso, podia afirmar davant de les tropes

expedicionàries, el dia 8, que "per primera vegada" el Parlament recolzava la seua acció armada per unanimitat.

"En missió de pau" de quina pau?

En el desenvolupament dels 'debats' parlamentaris, i fora del parlament, el líder del PP ha acusat Zapatero de fer el mateix, però en major quantitat, que el que va fer Aznar. Zapatero, secundat no sols pels diputats i dirigents socialdemòcrates sinó també per Llamazares i els dirigents d'IU-PCE, ha insistit en el fet que les tropes imperialistes espanyoles van aquesta vegada en missió de pau. El tinent general cap de la Força Terrestre de l'exèrcit espanyol, Pedro Pitarch, explicava el 2 de setembre a Vitòria que aquesta "missió" es compleix recolzada per "la major font de dret internacional" fent referència a la resolució 1701 de l'ONU. Per la seua banda, el ministre de defensa, Alonso, afirmava davant de les tropes que embarcaven el dia 8 que la intervenció que realitzarien "És una operació sota la legalitat internacional". No obstant, a

l'hora d'acollir-se a aquesta "font de dret internacional" que, segons ells, és la cova de lladres denominada ONU, tots obliden la resolució 242 de 1967 que 'exigia' a Israel que es retirara dels territoris ocupats en la guerra dels Sis Dies i també la 446 de 1979 que exigia el final dels assentaments a Gaza, Jerusalem i Cisjordània.

En efecte, es tracta d'una missió de 'interposició' entre forces contendents per a assegurar la pau. Però la "pau" sol tindre amo i en aquest cas el té i ben clar: es tracta de la pau de l'estat sionista al servei de l'imperialisme. La pau imposada i mantinguda gràcies a l'opressió i explotació del poble palestí, la pau que garanteix el control imperialista sobre l'Orient Pròxim.

Què és Israel? Què és el Líban? Què és Jordània?

El 29 de novembre de 1947 l'ONU va adoptar el plans de partició de Palestina que obria el camí al reconeixement per la 'legalitat' internacional de l'estat israelià. L'URSS i França van votar junt amb els USA a favor mentre que Anglaterra, potència 'protectora' del territori fins aqueix moment, s'abstenia. El 14 de maig de 1948, el Consell Nacional Jueu va proclamar la independència d'Israel i el 15 de Washington reconeixia l'estat d'Israel. Els USA prenen el testimoni de l'imperialisme anglés en decadència. Els podrits exèrcits de Trans-Jordània, Egipte, Síria, Líban i Iraq invadien Palestina però l'estat israelià, reconegut el 17 del mateix mes per l'URSS, rebia armament a mansalva gràcies al pont aeri entre Txecoslovàquia i Israel establert *exprofesso*. Gràcies al suport de l'imperialisme i del stalinisme, Israel vencia en aquesta primera guerra. Després es va dedicar a una política feroç d'expropiació i expulsió dels palestins. Avui en dia, si bé Israel és una potència econòmica, continua existint gràcies a l'ajuda nord-americana (és l'estat que major ajuda exterior rep dels USA). De fet, Israel és una enorme base militar dels USA.

Amb la imposició de les fronteres, sempre en ampliació, de l'estat israelià es consolidava la partició de la zona geogràfica coneguda com a Orient Mitjà, partició dissenyada en els plans dels estats majors de les potències imperialistes i imposada a les masses de la zona per mitjà de les intervencions imperialistes i d'estats en mans de burgesies compradores i en defensa dels interessos de la propietat capitalista i semifeudal dels grans terratinents. Líban i el Regne de Jordània en són un bon exemple.

Líban va ser creat com a resultat del repartiment de les despulles de l'imperi otomà, després de la seua caiguda en 1916-1918, entre les potències vencedores en la Primera Guerra Mundial: França i Anglaterra. França es va quedar amb la zona siriolibanesa instituint una república parlamentària amb una constitució dictada per ella, la de 1926, que dotava d'enormes avantatges a la minoria cristiana sobre la qual França es va recolzar per a controlar la zona. La història de Líban és la història de constants guerres civils a compte dels interessos de les diverses faccions burgeses i semifeudals i, per interposició, de les potències imperialistes. Líban és l'hereu

del “Gran Líban” construït per mitjà de la unió forçada per l'imperialisme francès del “petit Líban” cristià maronita amb els territoris predominantment musulmans del nord (Trípoli), del sud (Tir) i del la plana oriental de la Bekaa. La guerra civil de 1975-76 entre ‘cristians’ i palestins va resultar en l'ocupació de Beirut per Síria (en suport als cristians).

L'estat jordà s'asseu sobre territoris que van ser ocupats, i posats davall la seua ‘protecció’, per Anglaterra en 1917-1918. En 1923 la

potència imperialista ‘reconeix’ la independència sotmetent el territori a la dinastia haiximita per a tornar a convertir-lo en 1928, de nou, en protectorat. Després de la Segona Guerra Mundial es ‘proclama’ de nou la independència en 1946 sota el nom de Regne Haiximita de Jordània. En 1950 es va annexar Cisjordània i Jerusalem (que Israel s'annexa, al seu torn, en 1967). Al setembre de 1970 l'exèrcit haiximita va massacrar les milícies i població palestina dels seus territoris.

Una ofensiva militar aclaparadora preparada des de feia temps... que ha demostrat, de nou, els límits de l'estat burgès sionista

Després del triomf ‘democràtic’ de Hamàs en les urnes a Gaza, la neteja de les quals no han qüestionat els observadors de l'ONU, Israel va passar a una nova fase de la seua política contra el poble palestí. L'excusa per a bombardejar massivament, per enèsima vegada, la franja de Gaza va ser la captura del soldat Shalit per milicians palestins però la política de fer que “els palestins aprimaren encara que sense matar-los de fam” es va posar en marxa abans; en ella van ajudar a Israel totes les potències imperialistes tallant i bloquejant els subsidis internacionals destinats al major *apartheid* existent en el món. El 28 de juny l'exèrcit sionista desencadenava l'ofensiva sobre els Territoris de l'Autoritat Palestina. L'única central elèctrica (no destruïda abans perquè també servia per a subministrar electricitat als colons jueus), carreteres, edificis, centres educatius, cotxes particulars, grups de xiquets i de majors... tot es convertia en blanc de l'artilleria israeliana o de les excavadores. L'únic aeroport, el de Rafah, era ocupat però no podia ser destruït perquè ja ho havia sigut anteriorment.. Paral·lelament, més de vint parlamentaris i desenes d'alcaldes elgits democràticament d'acord amb les normes imposades pel mateix imperialisme eren detinguts a Cisjordània. Mentre, els milicians de Hamàs es batien amb el seu armament lleuger i responien a l'artilleria pesant israeliana amb els seus coets casolans. Cap govern àrab es dignava condemnar l'atac de l'exèrcit israelià contra la població palestina tancada en la franja de Gaza. I no per casualitat: “Tenim més por a Hamàs que a vosaltres” li va reconèixer un diplomàtic egipci fa ja mesos a Dov

Weisglass, principal assessor del primer ministre israelià Ehud Olmert. Des del mateix 25 de gener, data de les eleccions guanyades per Hamàs, va començar la nova ronda internacional d'asfíxia sobre el poble Palestí. La franja de Gaza, depauperada, assetjada i utilitzada com a reserva de mà d'obra barata per a les empreses israelianes des de la seua creació, encara quedava pitjor després dels massius bombardejos i el bloqueig total: “L'activitat econòmica a Gaza ha sigut completament aniquilada pel Govern israelià. Res es pot exportar, ni tan sols a Cisjordània. S'han deixat de cultivar flors, tomaques i verdures. L'Exèrcit ha destrossat camps agrícoles i les fàbriques no produeixen perquè no es permet l'entrada de matèries primeres. No podem eixir de Gaza, els palestins no poden treballar a Israel, la majoria de les ocupacions depenen de l'ANP”, aquesta és la fotografia que oferia al diari *El País* ‘Yihad’ Hamad cap del Departament de Sociologia Política de la Universitat a l'Ahzar... bombardejada també.

El 12 de juliol començaven els bombardejos sobre Líban. En aquest cas l'excusa immediata era la detenció per Hizbolà de dos soldats israelians que es trobaven dins de Líban. L'aeroport internacional de Beirut, la carretera Beirut-Damasc, els ponts, la zona sud de Líban (amb majoria de població chií) i també la zona sud de Beirut (igualmente poblada majoritàriament per xïita) eren literalment aplanades pels bombardejos de l'aviació israeliana. El 22 de juliol, l'exèrcit israelià ja havia ocupat el sud de Líban i destruït bona part de les infraestructures del país sencer. A

finals del mes l'exèrcit de terra sionista es retirava de Bint Iebel, "capital" de la milícia Hizbolà, després d'haver declarat en diverses ocasions que havia aconseguit el seu control. El 5 d'agost els soldats israelians combatien en Tir. El 13 d'agost aprofundia el seu avanç i els bombardejos abans de l'arribada de l'alto el foc pactat amb les potències imperialistes. Però els milicians d'Hizbolà aconseguien fer caure helicòpters, posar fora de combat a un vaixell de guerra de l'armada israeliana, el 14 de juliol, sorprendre els soldats de terra en escaramusses de guerrilla i respondre als bombardejos sobre la població civil amb llançaments de centenars de coets sobre el territori d'Israel: va començar sent la població jueva pròxima a la frontera amb Líban, després de 30 anys sense fer-ho, la que va haver de refugiar-se en búnkers; el 28 de juliol un míssil Fajr-5, de fabricació iraniana, impactava 50

quilòmetres en l'interior d'Israel i el 4 d'agost un altre míssil llançat per Hizbolà queia a només 30 quilòmetres de Tel Aviv; Haifa, la tercera ciutat d'Israel romanía quasi deserta abandonada pels seus habitants davant de la resposta d'Hizbolà. El 14 d'agost l'exèrcit israelià declarava l'alto el foc però mantenia el bloqueig marítim i aeri sobre Líban fins al 6 de setembre. El sud de Líban quedava sembrat de milers de bombes esperant les seues víctimes civils.

Els USA lliurava un centenar de míssils de precisió, guiats per làser, i més armament que pot ser dirigit via satèl·lit, a l'exèrcit israelià. L'exèrcit millor armat del Mitjà Orient necessitava rearmar-se per a enfrontar-se a una guerrilla de 10.000 homes. Els 2.400 milions de dòlars anuals que els USA lliura, a fons perdut, a Israel es demostraven insuficients.

Els USA en ajuda d'Israel

El 21 de juliol Condoleezza Rice declarava des de Washington: "Un alto el foc que supose només la tornada al *statu quo* seria una falsa promesa". La secretària d'estat dels Estats Units es disposava a viatjar per a llançar una ofensiva diplomàtica que cobrira la continuació dels bombardejos massius sobre la població xïita de Líban i sobre els palestins tancats en el gueto de la franja de Gaza. Mentre l'aviació i l'artilleria sionista matxucava el terreny i l'exèrcit de terra demostrava les seues dificultats per a ocupar-lo, Condoleezza assenyalava la diana: "Síria sap què és el que cal fer, i Hizbolà és l'origen del problema". En el diari *The Washington*

Post el periodista Michael Abramovitz citava fonts de la Casa Blanca que expressaven l'opció del president: "Si hi ha una oportunitat per a triturar Hizbolà, aprofitem-la, inclús encara que hi haja conseqüències que haurem d'abordar."

El 28 de juliol Bush i Blair es reunien a Washington. Blair acudia novament a flanquejar les posicions de Bush i, per tant, de l'imperialisme nord-americà. Blair declarava: "Res funcionarà si alhora que resollem la crisi actual no posem en pràctica mesures que impedisquen que açò ocórrega una altra vegada."

L'ONU en suport als USA-Israel però amb transaccions amb els imperialismes francès i alemany

Mentre s'intensificaven els bombardejos i els atacs i ocupació per terra de Líban; mentre els palestins de la franja de Gaza (vigilats constantment pels més sofisticats sistemes) seguien sotmesos a la intensificació del constant atac armat que pateixen per part de l'estat israelià, l'ONU era, de nou, el teatre d'operacions de les transaccions entre els imperialismes. Els Estats Units vetaven qualsevol resolució que 'obligara' l'estat israelià a desistir en la seua ofensiva armada; continuaven garantint que l'ONU assegurara

les fronteres de l'estat artificial d'Israel (i, al capdavant la seua megabase militar en la zona). Per als USA l'ONU no ha de recordar que algun dia va aprovar la resolució 242 sinó que, ben al contrari, ha de continuar garantint la 'legalitat' internacional de l'existència de l'estat israelià. En això estan d'acord tots els estats imperialistes. D'altra banda, per als USA es tracta d'assegurar l'expulsió de l'imperialisme francès de la zona. Els corredors de l'ONU representaven, com

sempre, la gran comèdia de la hipocresia dels lladres repartint-se el botí.

Per fi, el 5 d'agost, USA i França arribaven a un acord sobre el contingut de la resolució de l'ONU que 'garantiria' el cessament complet de les 'hostilitats'. L'acord entre els imperialismes francès i nord-americà es basa en les resolucions 1.559 i 1.680 del Consell de Seguretat de l'ONU en què tal consell va exigir en el seu moment a l'estat artificial del Líban que desarmara les milícies del país (les úniques que posseeixen armament, per més modest que siga, per a defensar la població dels atacs de l'estat d'Israel). El quid de l'acord està que també aquestes dos resolucions reconeixen la plena sobirania i "integritat" territorial de Líban, antic protectorat francès. Cada imperialisme s'assegura, així, que els palestins queden inermes davant de qualsevol atac armat i que els estats d'Israel i Líban pervisquen com a producte de la dominació imperialista en la zona. Per fi l'acord 'humanitari' era possible! El diari *El País* del 12 d'agost resumia l'acord:

- a) Respecte estricta de la sobirania i integritat territorial d'Israel i Líban així com de la Línia Blava.
- b) Delimitació de les fronteres internacionals de Líban particularment les àrees en "disputa" com les Granges de Shebaa.
- c) Creació d'una zona lliure de personal armat.
- d) Desarmament de totes les milícies a Líban i extensió de l'autoritat del govern libanès
- e) Establiment d'un embargament internacional de venda i subministraments d'armes.
- f) Eliminació de forces estrangeres a Líban sense el consentiment del govern libanès

La 'Línia Blava' garanteix la rapinya de part del sòl de Líban en mans d'Israel. La zona de les granges de Shebaa serà impossible de recuperar mentre la Línia Blava, *manu militari*, ho segueisca fent impossible. La "creació d'una zona lliure de personal armat" vol dir, realment, el desarmament de les milícies i el monopoli de les armes per l'exèrcit quasi sipai de Líban i de l'ONU. L'"establiment d'un embargament

internacional de venda i subministraments d'armes" no s'exerceix sobre l'estat agressor, Israel, sinó sobre Líban, és a dir: sobre la zona agredida a fi que continue desprotegida.

El 12 d'agost França, Estats Units i Regne Unit ja es disposaven a fer aprovar pel Consell de Seguretat de l'ONU un text definitiu basat en el pacte franc-nord-americà i amb un calendari de retirada de l'exèrcit israelià i de les milícies d'Hizbolà; l'ONU es disposava a fixar el contingent de tropes al servei de l'imperialisme que intervindrien en la zona en missió d' 'interposició' i a mantindre la ja vella FINUL (força 'interina' de l'ONU en la zona). El mateix dia, Olmert ordenava redoblar l'ofensiva militar sobre el Líban.

El 18 d'agost l'ONU demanava als països membres l'enviament de tropes per a fer complir la resolució 1.701 que concretava l'acord entre els imperialismes nord-americans i francès. En total sol·licitava 15.000 soldats amb els pertrets corresponents. El 25 d'agost, mentre Israel seguia amb la seua ofensiva militar en el nord i en el sud, a Líban i en la franja de Gaza, la UE per boca del seu "alt representant per a Política Exterior" garantia a l'ONU que la UE enviaria entre 5.600 i 6.900 soldats. Anglaterra i Estats Units s'abstienien d'enviar efectius mentre que França, Itàlia i el Regne d'Espanya comprometien el gros de les tropes d'intervenció sobre el terreny. Per la seua banda, en negociacions semisecretes entre les forces polítiques, la burgesia alemanya es preparava a aprofundir el seu nou període d'intervencions imperialistes: el 13 de setembre el consell de ministres alemany va aprovar l'enviament de 2.400 mariners en dos fragates per a vigilar les costes libaneses a fi d'impedir el rearmament d'Hizbolà. La presència militar directa alemanya que va començar tímidament en els Balcans es consolida amb la permanència dels 3.000 soldats que romanen a Afganistan i amb aquesta intervenció; l'imperialisme alemany, que va posar els seus peus a Turquia abans de la seua derrota en la Segona Guerra Mundial, torna a l'escenari armat. És precís recordar que l'Orient Mitjà tal com existeix avui en dia és el resultat, en gran manera, del repartiment de les ruïnes de l'imperi otomà. Per a l'imperialisme alemany la qüestió adquireix una càrrega 'simbòlica' de summa

importància... i, per tant, també per a la resta d'imperialismes en competència.

Els governs europeus exigien que el Consell definira clarament les anomenades “normes d'enfrontament”, és a dir davall quines premisses podran fer foc les tropes integrades en la FINUL: per a la defensa del personal de l'ONU (i personal “humanitari”) en general; per a la defensa dels membres o oficials de l'exèrcit de Líban però, sota cap

circumstància, mai per a la defensa d'edificis, instal·lacions o equipaments. És a dir: l'ONU garanteix a l'estat d'Israel que podrà continuar destruint impunement les infraestructures i béns de Líban quan ho considere oportú.

De nou, també, la UE es demostra com l'àmbit ‘polític’ de gestió dels interessos dels imperialismes europeus, principalment del francès i alemany.

Els límits de l'estat sionista són els límits de l'imperialisme en la zona

L'ofensiva militar israeliana ha posat de manifest les dificultats del capitalisme en la seua fase agònica imperialista per a exercir la dominació sobre els pobles i països d'Orient Mitjà.

D'una banda, encara que els EUA segueixen configurant-se com l'imperialisme hegemònic i els imperialismes de segon ordre, principalment en aquesta zona el senil imperialisme francès, es veuen obligats a mantindre tractes de rapinya en els corredors de l'ONU i realitzar transaccions amb vista al control militar d'una zona tan important per als seus interessos (eixides per a les seues mercaderies i control i explotació de matèries primeres, especialment energètiques). Cert que els imperialismes de la UE treballen al servei del manteniment del sistema imperialista en general (i, per tant, a benefici de l'imperialisme hegemònic que és USA) però en virtut d'això continuen estant presents militarment i políticament en la zona i lluitant per la seua part del botí. L'imperialisme continua demostrant-se incapaç de generar un ultraimperialisme, és a dir: fer desaparèixer les contradiccions entre els interessos dels diversos imperialismes i, per tant, inevitables a curt, mig o llarg termini i davall diverses formes, els enfrontaments entre imperialisme i la marxa cap a una guerra entre imperialismes.

D'altra banda, la força armada d'USA (i la seua prolongació l'estat burgès sionista) és indiscutible, sumada a la de les altres potències imperialistes és demolidora. Però l'ofensiva israeliana ve a confirmar novament el balanç d'Afganistan i Iraq: la batalla aèria està guanyada per endavant; no obstant, l'efectiva ocupació, política i militar, per terra es demostra impossible sense posar en el rostidor

un nombre suficient de morts, sense estar disposats a rebre dia a dia centenars de fèretres dels mercenaris soldats. Políticament la burgesia sap que no pot permetre's encara córrer aquest risc. Però tard o d'hora haurà de fer-ho. Amb el que els límits de l'imperialisme per a completar la dominació colonial dels pobles de l'Orient Mitjà es demostren no com a límits militars, per ara, sinó com a límits polítics. I aquests límits polítics ressalten cada vegada de forma més aguda ja que marquen límits a l'ofensiva militar mundial del sistema imperialista en el seu conjunt contra els països semidominats, ofensiva que li és indispensable desenvolupar plenament a fi d'assegurar el saqueig dels recursos naturals d'aquests països.

De moment la milícia d'Hizbolà no ha sigut derrotada totalment en el seu terreny: sobre el terreny de Líban. Síria podrà continuar recolzant aquesta milícia en funció dels seus interessos immediats. Quant a l'exèrcit de l'estat libanés, destinat de nou a ‘ocupar’ el territori del seu propi estat es veu sotmés, d'una banda, a l'‘ajuda’ de la FINUL i, per l'altra, a les contradiccions internes d'un estat creat per a assegurar la pervivència dels interessos imperialistes en la zona però que no respon a una nació construïda per la burgesia en el seu període d'ascens històric: els oficials de l'exèrcit són cristians (minoritaris demogràficament) mentre que més de la meitat de la tropa és xiïta.

El periodista israelià Zeev Schiff ho deixava clar en el diari *Haaretz* (citat pel *País*): “Si Hizbolà no pateix una derrota en aquesta guerra, això significarà la fi del poder de dissuasió d'Israel enfront dels seus enemics.”

La lluita del poble palestí i la necessitat d'una direcció revolucionària

La declaració del BP del COREP, del passat 21 de juliol, contra l'ofensiva militar israeliana afirmava. "La confiança de les direccions nacionalistes burgeses del moviment palestí, tant de Fatah com del Hamàs, en els règims àrabs o persa de la regió, la seua voluntat de pressionar sobre l'ONU i sobre els Estats Units, ha demostrat ser un atzucac per al poble oprimat." El provisional alto el foc i l'accentuació de la intervenció imperialista, a través de l'ONU, confirmen l'afirmació del BP del COREP.

Hizbolà és una organització burgesa construïda i mantinguda al servei de la burgesies siriana i iraniana i dedicat a assegurar el manteniment del capitalisme en la zona. El mateix pot dir-se de Hamàs encara que aquesta no reba ajuda armada per part de cap estat àrab de la zona: el poble palestí està completament sol enfront de l'enemic. Després del triomf electoral de Hamàs, els enfrontaments entre Fatah i Hamàs pel repartiment del poder van assentar les bases per a facilitar, políticament i militarment, l'ofensiva israeliana. Ambdós organitzacions estan d'acord en mantindre l'opressió i explotació capitalistes, amb trets semif feudals, del poble palestí; el reconeixement de l'estat d'Israel els separa encara aparentment ja que bona part dels dirigents de Hamàs estan disposats a reconèixer "explícitament" l'estat sionista, les diferències se centren en l'oportunitat del moment. Ambdós accepten la separació del poble palestí a través de les fronteres imposades per l'imperialisme: Jordània. Per això Hamàs està disposada a seguir el pla de la Lliga Àrab del 2002 en el que es preveu la creació d'un estat palestí dins de les fronteres anteriors a la guerra dels Sis Dies.

L'11 de setembre Hamàs i Fatah van pactar la formació d'un govern d'unitat nacional', pacte que la UE va tardar poc a recolzar per mitjà de l'ampliació durant tres mesos de les ajudes econòmiques a l'Autoritat Palestina (regada per la UE en el que va d'any amb 330 milions d'euros) ja que, segons Solana, el govern pactat es proposa complir els compromisos assumits per l'Autoritat Palestina... és a dir: reconèixer Israel.

La gran tragèdia del proletariat i camperolat palestins es repeteix, una vegada i una altra, des de 1948 sense canviar l'escenari ni l'argument però amb alguns actors nous: unes masses acorralades per totes les potències imperialistes, massacrades per l'estat millor armat de la zona, explotades per la 'pròpia' burgesia o per la israeliana però unes masses que mai han abandonat el camp de batalla, sempre disposades a la lluita davant d'una situació que no els deixa una altra eixida. No obstant, el proletariat i els camperols palestins mai s'han dotat d'una organització obrera revolucionària capaç de plasmar en acció política el moviment real que es produeix en la zona, la revolució permanent, però que, precisament com resultat d'aquesta carència d'organització obrera revolucionària, en cap ocasió ha acabat de desenvolupar-se completament. La solució de totes les tasques democràtiques pendents a què s'enfronten les masses palestines, i en general les de l'Orient Mitjà, està en la realització de la revolució socialista, en l'expropiació de tots els mitjans de producció i en la constitució d'un govern obrer i camperol basat en la democràcia sorgida de l'autoorganització de les masses. Però aquest objectiu polític, que per fi donaria una eixida positiva per a les més àmplies masses al conflicte permanent en la zona, mai ha sigut el de cap de les organitzacions que han controlat la mobilització i la lluita armada contra l'estat burgès sionista i, per mitjà d'aquesta, les potències imperialistes. Totes les organitzacions han romàs fidels al respecte a la propietat privada, han sigut dirigides o bé des dels governs àrabs de la zona o bé des del Kremlin de manera que l'*statu quo* imperialista de la zona es mantinguera amb lleugeres variants.

Avui, la tasca de la construcció d'un partit obrer revolucionari palestí segueix pendent. Avui, les masses palestines acumulen encara més cops sobre les seues esquenes i veuen la seua lluita infeudada als interessos de burgesies compradores com la siriana; avui la reacció clerical, aprofitant el desemparament socioeconòmic de les masses, exerceix les seues funcions de beneficència social finançada amb molles per la reaccionària burgesia d'Aràbia Saudita., a canvi d'infectar les ments amb l'opi de la religió, a canvi de

mantindre el respecte al capitalisme. Per tant, la construcció d'un partit obrer revolucionari palestí necessita de l'impuls de la formació d'una avantguarda obrera revolucionària

reagrupada internacionalment. Cada dia que passa es veu més clarament la necessitat d'unir la construcció del POR palestí amb la de la Internacional Obrera Revolucionària.

Des de l'Estat Espanyol: per una mobilització internacionalista a favor del poble palestí
L'estat burgès sionista d'Israel va ser creat com a punta de llança de la intervenció de les potències imperialistes en Orient Mitjà sense la seua destrucció no és possible realitzar plenament la democràcia.

Destrucció de l'estat d'Israel! Expropiació dels expropiadors israelians!

Milers de lluitadors palestins són torturats sistemàticament i romanen empresonats en les presons de l'estat sionista. Altres centenars de mils van ser expulsats de les seues terres, expropiats de les seues possessions i dels seus treballs per l'ocupant sionista. Quasi tots ells conformen una diàspora que es reparteix per

diversos països bé de la zona bé d'Europa. Malgrat la repetida 'neteja' genocida dels camps de refugiats, que l'exèrcit de Líban o les milícies armades al servei d'un o altre estat han realitzat, encara queda més d'un milió de palestins 'desplaçats', 'refugiats', és a dir: expulsats, per la força, del seu país.

Alliberament immediat de tots els lluitadors palestins empresonats! retorn de tots els 'refugiats'!

Per la seua banda, com hem vist més amunt, Líban i Jordània són estats artificials presons de pobles i que sotmeten les masses als projectes imperialistes traçats després de la Primera Guerra Mundial; és necessari destruir aquests estats dibuixats en els mapes dels estats majors de les potències imperialistes per a organitzar entre elles el repartiment del botí i de les zones d'influència, cap dels dos representa un història de formació nacional progressista i, al contrari, avui en dia la seua existència és la garantia de la divisió dels proletariats i camperolats pobres de l'Orient Pròxim en benefici de la pervivència del mode d'explotació capitalista i de la dominació imperialista. La història de les últimes dècades demostra que els estats de Jordània i Líban exerceixen un paper concret essencial per a complementar l'opressió i continuada agressió de l'estat israelià sobre el poble palestí. Els estats de Líban i Jordània han portat a terme massacres massives contra les masses palestines i contra els seus lluitadors. La monarquia haiximita en el poder a Jordània és una corretja de transmissió directa i submissa de l'imperialisme nord-americà en la zona

mentre que, per la seua banda, l'estat libanés (reconegut per mil contradiccions resultat de la seua formació com 'domini' indirecte de l'imperialisme en la zona) s'ha demostrat, una vegada i una altra, com el millor cap de platja per a la intervenció imperialista en ajuda de l'estat sionista.

Els proletariats d'Orient Mitjà, els petits i mitjans camperols, la joventut, les dones que viuen i pateixen l'explotació en la zona geogràfica coneguda com a Orient Mitjà conformen cultures i pobles que porten segles sotmesos a l'explotació i l'opressió, el poble kurd n'és un bon exemple. El poble palestí és un altre exemple de com les fronteres han sigut traçades sobre la base de la negació del dret d'autodeterminació. L'existència de l'estat israelià és la negació al poble palestí del seu dret democràtic a l'autodeterminació, per això no hi haurà democràcia en 'Israel' fins que l'estat israelià siga destruït i la burgesia expropiadora israeliana expropiada i expulsada. El ple exercici dels drets democràtics en l'Orient Mitjà exigeix la superació de les fronteres artificials imposades

pel repartiment imperialista de la zona després de les dos Guerres Mundials imperialistes. Però fa ja temps que la burgesia imperialista i les burgesies compradores, infeudadas a l'imperialisme, han demostrat ser un obstacle per a l'exercici dels drets democràtics mínims, amb això confirmen en la pràctica la necessitat que la lluita per la democràcia no es pare davant de la sacrosanta propietat privada: sense expropiació dels expropiadors burgesos, sense revolució socialista, serà impossible exercir la democràcia. D'altra banda, cada un

d'aquests pobles per separat es trobaria amb enormes dificultats econòmiques i culturals per a realitzar plenament la democràcia i satisfer les enormes necessitats acumulades després de dècades d'opressió i explotació però la seua unió sota condicions democràtiques i sobre la base de la propietat socialista dels mitjans de producció donaria un enorme impuls a l'economia i la cultura convertint-se en un pol d'atracció solidària per a les masses del Magrib i d'Orient.

**A baix les fronteres artificials imposades per l'imperialisme!
Ple exercici del dret a l'autodeterminació del poble palestí i de tots els
pobles oprimits de la zona!
Federació Socialista dels pobles de l'Orient Mitjà!**

Les masses obreres i camperoles sabran dotar-se, en la seua mobilització contra l'imperialisme i la seua 'pròpia' burgesia dels organismes d'autoorganització capaços d'assegurar el triomf sobre la base de la participació més àmpliament democràtica de les masses en la presa de decisions, en la seua execució en el control de les mateixes. Per a arribar a això l'objectiu immediat de solidaritat internacional amb el proletariat i camperols

pobres palestins és l'ajuda a tot procés de formació de sindicats obrers que unisquen els treballadors assalariats jueus i palestins. Els proletaris i camperols pobres palestins tenen per davant la urgent tasca de constituir consells de treballadors i milícies armades controlades directament per aquests consells. Sobre la base d'aquest procés es podrà concretar la composició d'un

Govern Obrer i Camperol Palestí

El proletariat i la joventut espanyols no tenen cap interès en què la seua pròpia burgesia imperialista participe en el reforçament de la intervenció directa imperialista en la zona per mitjà de la FINUL, braç armat en la zona

d'aqueixa cova de lladres anomenada ONU. L'interès del proletariat i joventut espanyols és, justament, el contrari: la derrota del seu propi imperialisme, dins i fora de les fronteres estatals. Per tant:

**RETIRADA IMMEDIATA DE TOTES LES TROPES ESPANYOLES EN
EL LÍBAN I EN TOTS ELS ALTRES PAÏSOS (AFGANISTAN, HAITÍ,
ELS BALSANS...)!
NI UN EURO PER A LA NOVA INTERVENCIÓ IMPERIALISTA
ESPANYOLA!**

L'avantguarda revolucionària de l'estat espanyol està obligada a donar tots els passos necessaris per a unificar la seua lluita en l'èxit d'aquests objectius, en el reagrupament sobre la base d'aquests objectius. Però la immensa

majoria del proletariat espanyol no té perquè esperar que es produïska aquest reagrupament per a mobilitzar-se unitàriament, des d'ara mateix és possible aconseguir la retirada de la tropes espanyoles. Per a això el proletariat i la

joventut de l'estat espanyol compten amb organitzacions amb la suficient força política i numèrica com per a aconseguir-ho. Només és necessari que les direccions d'aquestes organitzacions, que ara fan front comú amb la burgesia imperialista espanyola, trenquen amb ella i convoquen manifestacions o una manifestació davant del Congrés dels Diputats que va aprovar aquesta nova intervenció. Els interessos del proletariat i joventut que diuen

representar així ho exigeixen. Si ho feren, les tropes retornarien immediatament.

Front Únic Obrer de les organitzacions sindicals i polítiques que es recolzen en el proletariat i la joventut contra la política imperialista del govern Zapatero, per la immediata volta de totes les tropes desplaçades a l'exterior per a defensar els interessos de l'imperialisme en general i del gran capital espanyol en particular!

Dirigents de CCOO, UGT, LAB, PSOE, PCE-IU: les organitzacions que el proletariat de l'estat espanyol ha construït han de servir per a defensar els seus interessos i no els dels seus explotadors, la patronal, la burgesia espanyola! Formeu un Front Únic per la retirada immediata de les tropes espanyoles en el Líban i en tots els altres països! Convoqueu una massiva manifestació davant del congrés dels Diputats per a exigir la immediata tornada de totes les tropes espanyoles intervenint en l'estranger!

Grup Germinal (en defensa del marxisme)
16 de setembre del 2006

Llig la declaració del BP del COREP *Basta de barbàrie contra el poble palestí espoliat, humiliat i massacrada! Front Únic Obrer per a aconseguir el cessament immediat de l'ofensiva militar d'Israel contra els territoris palestins i contra el Líban! A baix l'estat sionista!*, del 21 de juliol del 2006 en:
<http://www.revolution-socialiste.info/CoRePLibanesp.Htm>